

אורי גליין: דייוקנו של יצבר

ב'אכרים פשוט מעין-גנים הוותיקה...

מאת אורי אבנרי

(ראה שער)

כל אדם מכיר ובלתי-מהוקצע, שופע הומור טבעי, בריא וחסון, נאיבי וחסר-תסביכים כדף ניר לבן. זהו הצבר המופיע במאות סיפורים מטופשים ובעשרות מחזות מטר פשים לא פחות. זהו הצבר ממנו התרשמו סופרים זרים כמו ארתור קסטלר, ושעליו נכתבו מחקרים מלומדים.

צבר זה של הקאריקטורה העממית אינו קיים במציאות. ככל יצור חי והוגה, הצעיר הישראלי הוא אדם מתלבט באלפי התלבי טויותיו. מתחת להתנהגות השטחית ולשונו העוקצנית מתחבאים הפיקפוקים והתסביכים הכללי-אנושיים. החיים במולדת החדשה נתנו לו את הקומה הזקופה והלב הגאה של בן-החופש, ויחד עם זה את המיגבלות הרחניות הגובעות מן העובדה שעוד לפני שנים מספר היו רוב יצירות הספרות והרוח של העולם סגורות בפני הנער הדובר עברית.

הצבר הזה הוא איש לוחם. משחר ילדותו נכפתה עליו מלחמה על חרותו. אותה שעה נאבק עם הוי שהובא מעבר לים, ושהיה זר לרוחו. אך את מלחמתו העיקרית להם בעצמו — מאבק עקשני במיגבלות לידתו, בצרות אופקו, בקטנות עולמו הרוחני וה- עיוני. מלחמה זו הולידה בו את הגעגועים למרחב הגדול, את הרצון לפרוש כנשיים ולהמריא לאופקים חדשים.

כדברי הסופר, הצבר סובל מכל החס-

תמונה סנסציונית זו של צדם, העולם הזה, שצולמה שניות מעטות אחרי שהמטוס צנח ארצה במעגן, מראה את אורי גליין (מי-שמאל בתמונה) נושא פצוץ ממקום האסון — התמונה היחידה של גליין ברגעים הנוראים אחרי האסון.